VÝŠ A VÝŠE

Román V. Lužické.

Dáma zatím jako víla se byla vyhoupla z kočárku a vznášela se za sloužícím do zahradního salonu, kde z krásného dne jarního těšila se jediná dcera pána na Dubíně, naslouchala ptačí zpěv a dýchala vůni květů, se kterou k nebesům stoupala nábožná mysl, modlitba nejsvětější panenské duše její.

Milostná to jest dívka, ale žádná krasavice. Pohlédne-li na člověka snivým okem svým, v němž dobrota a hluboký cit se zračí, zaplesá srdce jeho. Na vysokém, hladkém čele stkví se zrak ducha, který ozařuje malou hlavinku gloriolou. Každý jat jest neviny a vznešenosti, jež ovíjí se kolem zjevu jejího, každý něžnou dívku miluje. I okolí vzalo na sebe ráz bytosti její, a zahradní salon přeměnil se v kapličku světice.

"Bon jour, ma chére!" zašveholila krasavice vcházejíc do salonu. Šaty její hedvábné vyzývavě šustěly, vůně fialková se rozšířila, celé okolí vzalo na sebe ráz světácký.

"Aj, milostivá paní!" zvolala dívka, vyskočivši ze sedadla. — "Jaká to návštěva vzácná. Avšak matinky není doma..."

"Vím, už vím, má chére. Jela do Mírova prohlížet dvůr. Ó, rozšafná to hospodyně! Skláním před ní kolena u vědomí své nedbalosti. Přijela jsem děkovat se za pozvání."

Za řeči byla odhodila krasavice lehký pláštík a umístila se v lenošce.

"Krásný salon. Ah, ta vůně... Jaké to čarokrásné tusculum. Posečkám, až se vrátí paní doktorová, dovolíte-li slečno Alb... či Bělo... Odpusťte, ma chére, že nemohu zvyknouti počeštěnému jménu vašemu. Prosím vás, proč jste se překřtila?"

"Nelíbí se milostivé paní?" — pravila Běla skromně. "Je přece začátečním jménem vašeho příjmí Bělopole. Otci se líbí velice."

Milostivá paní se uzarděla a vála si rychle krajkovým šátečkem proti obličeji rozohněnému.

"Bože, jaké horko dnes," zvolala. "Pan otec vás počeštil, abyste hlásala kraji, že dům na Dubíně je ryze vlastenecký."

"Nemá mne otec dobrý za hříčku, paní milostivá. Jméno přinesla jsem si z ústavu a mou vůlí se tak nazývám... Zde malé občerstvení..." doložila Běla, pokynuvši sloužícímu, aby obsloužil milostivou vrchnost Olšovskou.

Paní z Olšova se uzarděla podruhé a nesnáz svou ukryla ve skleničí citronové vody.

"Ach, ma chére," usmála se půvabně zakousnuvši do cukrového preclíčku, "vy přikládáte slovům příliš velké ceny. Slova se mluví, mluví, aby se udržel hovor. Napadlo mi to tak a snad proto, že vjíždějíc do zámku, setkala jsem se se třemi representanty veřejného mínění, jenž přišli zajisté k panu otci na nějakou nudnou poradu volební. Jen pohled popřáli mi bujní moji koňové, ale přece zahlédla jsem v kočáře tělného pana faráře a zajímavého doktora Sezimu. Třetí nebyl nikdo jiný než purkmistr Vrbický."

Nyní uzarděla se Běla lehýnce a sklonila hlavu ku kytici konvalinek ve křišťálovém kalíšku.

"Proč se nehlásí za poslance ve kruzích velkostatkářů," pokračovala paní Irma, nevšímajíc si Bělina uzardění. "Že se tak pachtí za přízní toho lidu!"

Tu vzbouřil se v paní Irmě sám lid, z něhož vyšla a jehož jméno opovržlivě brala nyní nadarmo. Zarděla se do tmavočervena.

"Lid je větší mocí," odpovídala Běla, "a koho si zvolí, je poctěn."

"Slečna hovořívá dojista s panem otcem o politice, že je tak obeznalá v této vědě," usmála se Irma.

"Nikoliv, milostivá paní, toť pouze dívčí moje myšlénka. Otec v rodině o svých záměrech a činnosti veřejné nemluvívá. Rozumíme mu, proč. Nechce v rodině zaváděti lež a přetvářku, která prý je nezbytnou v umění diplomatickém, bez které nelze se obejíti v životě veřejném."

"Ach, ma chére!" zvolala Irma živě, přerušivši řeč Bělinu. "Jste děcko posud nevinné. Mužové zavádí lež všude: v diplomacii, v politice, ve veřejném životě i v lásce."

"V lásce?" divila se Běla. "Což láska by strpěla lži?"

"Láska strpí a snese ještě více, ma chére."

"Toť nemožno!"

"Jak medle si představujete lásku, ma chére?" usmála se Irma.

"V podobě anděla, který dotýkaje se perutěmi svými smrtelníkův kouzlí ráj, kde by jinak byl pouhý suchopar."

Běla se zamlčela. Zpozorovalať, že paní z Olšova ji neposlouchá, a nepomýšlela, čím by měla baviti milostivou paní. Tato opět probírala v mysli lásku.

"Šťastné dítě," pravila si, — "které si lásku maluje v podobě anděla s rozpjatýma křídloma."

"Milostivá paní byla okouzlující o našem večeru v den mých narozenin," začala Běla po krátkém mlčení. "Byl to jeden hlas."

"Opravdu-li?" usmála se Irma. Bylať ve svém živlu nyní a Běla vzpomínajíc, o čem zavésti hovor, nemohla připadnouti na předmět vděčnější. "Má drahá, šaty moje šila ruka čarovná, umělkyně první velikosti, kouzelnice. Rozvodová psala, že mi posýlá švadlenu nejlepší, ha, ha, ha! Zatím mi poslala čarodějku. Není-li pravda, to je vkus! Oblek byl tak sestaven, jako nejkrásnější báseň, ale mně nade všechny světa básně milejší. Zadržela jsem tuto umělkyni na Olšově, zajala ji a nepustím ji tak snadno. To děvče je zvláštní. Připadá mi jako hrdinka ve Scribeově komedii "Čarovné ruce". I tázala jsem se jí také: "Nejste-li zakuklená hraběnka? Aspoň se nepodobáte v ničem dívkám z pracoven. Zdá se, jako byste nebyla na svém místě." Zvláštní bylo, pozorovati mou umělkyni při slovech těchto. Pohlédla na mne ohnivě, že jsem se až zachvěla. Byloť mi nejinak, než jako bych četla pikantní kapitolu z románu poutavého. Nedám si vymluviti, že je Marie dítětem hříchu, rozumíte, ma chére?"

"Nerozumím," odvětila Běla prostě s pohledem čistým. "Jsmeť všichni dětmi světa hříšného."

Irma se zapýřila do nachova.

"Ha, ha, ha," zasmála se, aby ukryla rozpačitost svou. "Totě rozkošné. Odpustíte zajisté ženě žvástavé, že mluvila s vámi v řeči, které nerozumíte.... Nuže, vysvětlím vám. Švadlena moje je hádanka v dívčí podobě, které nemohu rozřešiti. Slečna Běla ráda a mnoho myslí, vám se to lépe podaří."

"Já hádankám nerozumím," pravila Běla a sklonila hlavu. Vzpomnělať si na jinou hádanku v mužské podobě, ku které snad nikdy klíče nenajde.

"Je vám to vtělená závist," pokračovala paní Irma, "každý pohled její téměř mne otravuje a krásné modré oči její až sezelenají, uzří-li mne v obleku skvostném."

"A nebojíte se jí?" zvolala Běla. "Já bych se jí bála."

"Báti se švadleny," usmála se paní z Olšova. "Propustím ji, až bude drzou. Právě jsem se s ní setkala v lese, jedouc k Dubínu. Prosila mne totiž za dovolení, smí-li si prohlédnouti okolí dnes, že jí bolí hlava. Bože, s radostí jsem svolila, nebo s takovými umělkyněmi musí se zacházeti jako s cukrovím. Odešla přede mnou ze zámku a překvapilo mne nemálo, uzřevši ji u vysokého dubu při cestě, na němž visí obraz panny Marie. Což zabloudila až v tyto končiny, myslím si, a proč tak stojí u dubu, jako na rozcestí osudném. Mžikem arci přeletli koňové moji mimo ni, ale přece jsem byla s to, bych s hrůzou zahlédla pohled, kterým změřila kočár můj. Oči její zaplály ohněm démonickým a bylo mi při tom, jako bych slyšela ji volati: 'proč ty jedeš a proč ne já.' Zamrazilo mne při tom. Kdyby nešila takových krásných šatů, dnes bych se jí bála a okamžitě ji vyhnala."

"Milostivá paní ráčí míti žilou obraznost."

"Ó ne, slečno. V dívce této jest cosi démonického, ona jest mi představou zhouby a ničící síly. Škoda je jí... Šije tak krásné šaty," vzdychla krasavice.

"Snad by se povznesla, kdyby se jí dostalo poučení, zušlechtění."

"Ach, ma chére, tvorův, jako Marie, nelze povznésti. Věřím, že se rodí proto, aby vyplňovaly mezeru mezi dobrem a zlem. Země musí míti své padlé anděly."

"Já zase věřím, že pozemský život má lidi zušlechťovati a povznášeti. Ráda bych ji seznala."

"Slečna Běla ráda by uváděla zbloudilou na cestu dobra," usmála se Irma. "Avšak, ma chére, lasciate ogni speranza. Malovati ji můžete, je krásná, ale úloha misionářská se vám nezdaří. Škoda jí je, že šije překrásné šaty. Jsou to pravé skvosty, umělecké výtvory. Umění je krásná věc, já jsem nadšenou ctitelkou jeho, zvláště malířství. Co malujete nyní, slečno."

"Kytici polních květin, milostivá paní. Moje malování je pouze hříčkou, ale žádným uměním; jsem diletantkou úplnou."

"Tím lépe. Mužové neradi nás vidí v cechu uměleckém. Jsou žárliví na všechno, co nás odlučuje od lásky a od nich. Oni chtí, abychom žili pouze pro naše povolání, totiž pro ně."

"Jsou-liž takovými sobci?" zvolala Běla.

"Bohužel," vzdychla Irma. — "Avšak i láska sama není jiného, než něžné sobectví. Prozradím vám, co řekl baron Dřenický, uzřev v malém budoiru obraz vámi malovaný. Probůh! zvolal, snad nechce slečna býti malířkou a zapomínati na své povolání? Bylo by jí velice škoda."

"Ó ten starostlivý pan baron," usmála se Běla. "Jen ať on nezapomene na povolání své. Ubohý ten český šlechtic, který nemohl jeti k volbě poslance, že si stavěl nový kulečník. A takový muž, který za třicet roků života svého nepoznal ještě, co je povolání občana a šlechtice, souditi se osměluje o povolání ženině. Kdybych se ho zeptala, jak si představuje povolání mé, jistě by nevěděl, co říci."

"Řekl by vám snad, že jest povoláním vaším, býti jeho chotí," usmála se Irma.

"Jakž by se toho osměliti mohl!" zvolala Běla uraženě.

"Jak? Povídá se přece, že si vás chce vzíti."

"Vzíti mne!" vzkřikla Běla živě. "Nejsem zbožím, milostivá paní," doložila hrdě i určitě, "a nedám se vzíti nikým."

Irma v úžasu zahleděla se na dívku, jejíž tváře plály nevolí, a bylo jí náhle nevolno.

"Bože, co to jsou nyní za dívky," pravila si. "Nynější generace mladých děvčat zdá se býti velikou hádankou. Ach, lépe vystříhati se jich a baviti se s pány..."

"Odpusťte, ma chére," pravila s úsměvem žertovným, "že neumím už mluviti s děvčaty... Ah, paní matka přichází, pojďme jí vstříc..."

Běla se hluboce uklonila a oddychla si, že matka přichází, aby ji vysvobodila.

Irma přitáhla svůj pláštík kolem krku a šla těžkým krokem s Bělou ze salonu paní Hrdinové vstříc, jako by balvan, který ještě spadl s prsou, padl byl na ni.

Setkavše se obě paní, padly si do náruče a obrátily své kroky k zámku.

Běla nespěchala za nimi. Uklonila se a postanula, dokud obě paní nezmizely v zámku; pak volně brala se ku záhonku tulipánů, které sama pěstovala. Plná poupata jejich byla již na rozpučení a ukláněla se na záhonku, hýbána hyvše větérkem lehkým. Běla se zahleděla na květinové tajemství přírody a zvolala se slzami v očích: "Že si mne chce vzíti. Jak mne to urazilo!"

Oči poupat zraky její se tu náhle odtrhly a oči dívčiny zběžně i nezměle obrátily se k oknům otcovy pracovny. Sotva však zastihla je okem, již sklopila zraky plaše k poupatům, šeptajíc jim: "On!"

Zašeptnuvši slovo jediné a významné, schnula se ku květinám, aby ukryla ruměn svůj panenský a rty dotekly se poupat.

Poupata hýbána jsouce větérkem se ukláněla, jako by dívku škádlila. Zajisté, že to květiny zradné šeptaly dívce: "Což kdyby 'on' si chtěl tebe vzíti, zdaž by to tebe urazilo?"

Srdce tu nemluvilo, ne, Běla o tom neví, ale škádlivá poupata odkrývají směle tajemství posud ukryté, nerozpučené jako ony, a snad je nyní roznesou po celém okolí.

Běla hbitě jako laňka utekla se opět do svého útulku v zahradním saloně, kde si usedla a snila.

Ptáčkové zpívali krásné písně, květy dýchaly vůni, v srdci mladém pučela láska. Bylo jaro, — všude krásné jaro, plné kouzel, plné bájí a plné vnad.

Podivný muž.

V pracovně Hrdinově, zařízené více jako budoir dámy, než pokoj muže, který také rád by řídil osudy národa, seděli kolem stolu hosté z města. Na stole stály láhve vína, sklenky, stojan s doutníky, mísky na popel, kalíšky se zápalkami, ale jen doktor Sezima pouštěl do vzduchu malebné kotouče dýmu, kterým uměle zahaloval obličej. Pan farář s purkmistrem drželi se skleniček vinných, domácí pán stál zpříma v postavení řečníka, maje palec ruky pravé zastrčený za kabátem, druhou rukou o stůl se opíraje.

"Ano, pánové," ukončoval řeč svou, "záhuba hrozí okresu, jestli se nesjednotí všechna tři města pod prapor jeden. Ve svornosti mocni jsme, v rozdrobení zanikáme. Jak neblaze působí příklad nesvornosti, vidíme v domácích rozbrojech města Vrbice, kde se již za příkladem okresu utvořily dvě strany, z nichž jedna nazývá se stranou volnosti a osměluje se usilovati o svržení pana purkmistra i celé rady městské; avšak nepodaří se jim útok ten, neboť strana moudrosti nedá padnouti věrným svým. Táž strana též zasadí se o to, aby svatá věc národa neutrpěla mravní porážku nedohodnutím se o kandidáta. Já pro svůj díl netoužím po slávě té, ale kráčím za povinností, vrhám se v zápas volební jen proto, abych nebyl z bojovníků, již opouští prapor zrádně ze strachu před poražením."

Tu Hrdina se odmlčel a pohlédl na své hosti.

Pan purkmistr maje po svém obyčeji obě ruce na stole vyloženy, hýbal jimi a bubnoval prsty o tabuli, což ve spojení s hlasitým: "Tak, tak tak" znamenalo spokojenost jeho nejvyšší. Byl to malý, kostnatý muž, složitých ramenou, na nichž nesl břímě purkmistrovské, jako Atlas svět. Bohyně Štěstěna naložila mu takové množství darův cenné hmoty, že je stěží unesl. Za to bohyně Moudrosti šla mimo něj, z čehož on však pramálo si dělal, jelikož i bez darů Mudřeny byl boháčem i purkmistrem. Činnost jeho purkmistrovská byla velmi příjemná a omezena na podepisování jména: "Vendelín Malý". Málo hlav obcí českých umělo se podepisovati tak úhledně, jako on, a málo jich bylo, již tomu věnovali tolik času a tak ho měli tolik nazbyt. Byl to mužíček přívětivý, stále se usmívající a hlavou kývající. Natáhl-li ku předu pravou ruku zvolav: "moje slovo!", znamenalo to v úředním řízení, že se má věc přijmouti, v hovoru společenském, že souhlasí. Proto se přezdívalo ve městě panu purkmistrovi "slovo".

Byl-li pan purkmistr slovem v obci, byl pan farář řečí. Sotva že měl tři věty na jazyku, postavil se už v řečnické postavení. Tak i nyní; jak doznělo třetí purkmistrovské "tak", zamnul si ruce, otočil oči vzhůru ke stropu, kde utkvěly na skupení malovaných andílkův, již se vznášeli kolem koruny, na níž se houpal visací, šestiramenný svícen, sešpoulil ústa, oddychl si z hluboka a nabrav dostatečné zásoby dechu, zvolal s pathosem: "Dobré vůli, slovutný pane, žehnejž bůh a pomáhejž vám, abyste dílo z ryzího vlastenectví započaté šťastně u konečil a my všichni s vámi dočekali se žádoucího ukončení nejen toho boje volebního, ale i zápasův, v něž se vrháme za právo, čest a slávu národa českého. Požehnán budiž každý krok vašeho života, a kam kráčíte, nechť vkročíte jménem a posláním Páně. Pracujž a bůh ti požehná, jeť zásadou ryze katolickou a tě se drželť. Bůh pomůže a práci požehná."

"Moje slova," zvolal purkmistr a zvedl pravici.

Hrdina naslouchal řeči farářově, ale očí svých neodvracel od třetího hosta, který až po tu dobu němým jen byl přísedícím. Kéž by byl s to, aby proniknul němou tuto postavu, která obličej halí v kotouče dýmu. Hrdina věděl, že tyto dvě autority Vrbické nevozí k němu mladého doktora jen pro doplnění čísla tři. Pan farář sdělil s ním, že u velemoudré opatrnosti vzali jej pod křídla a dohled svůj, aby nevybočil a neutvořil strany třetí; protože prý je v celém okolí ctěn a jako dovedný lékař hledán, nebylo by mu to úlohou nesnadnou.

Přítel v nouzi jest skutečným přítelem. "Po pět dlouhých roků trpěl jsem reumatismem," píše pan Tony Klement z Branch, Pa. "Zkusil jsem mnoho rozdílných léků. Některé mi trochu ulevily, ale jen na čas. Byl jsem tak chromý, že jsem se stěží mohl hnout a můj život zdál se býti zbytečným. Byl jsem v tom tak zle, že jsem si přál, aby smrt udělala konec mému trápení. Tu na štěstí přítel jeden přišel mne navštívit a vida mne v tak bídném stavu, poradil mi užíti Hoboko. Rozhodnul jsem se, že zkusím také tento lék, ač jsem v něj neměl žádné důvěry. Dosti podivno, počalo mi býti den ode dne lépe až jsem byl zdráv a dnes těším se lepšímu zdraví než kdy před tím.

Rozhodnul jsem se přijmouti zde jednatelství pro Hoboko, tak abych také jiným trpícím mohl pomoci."

Není to lék lékárnický, nýbrž prostý, dobou vyzkoušený bylinný lék, jenž může prospěti soustavě lidské. Dodává se přímo z laboratoře lidem místními jednateli. O další podrobnosti pište na Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 19—25 So. Hoyne Ave., Chicago, Ill. — Advertisement.

☞ **DR. JOS. F. MAREŠ**, český zubní lékař, 615-616 City National Bank Bldg., Omaha. — Advertisement 5tf

JE NADĚJE
PRO TOHO NEJVÍCE NEMOCNÉHO UŽIJE-LI V ČAS
DRA. PETRA
HOBOKO

Žádný případ není tak zlý, žádná choroba tak beznadějnou, aby tento starý, časem zkoušený bylinný lék neprospěl.

Reumatism, choroba jater a ledvin, nezáživnost, zácpa a řada jiných nemocí rychle při jeho užívání zmizí.

Je připraven poctivě z čistých zdraví prospívajících kořínků a bylin. Není na prodej v lékárnách, lze ho však obdržeti od zvláštních jednatelů ustanovených od vyrabitelů a majitelů.

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.
19-25 So. Hoyne Ave., CHICAGO, ILL.

Moderně zařízený a největší řeznický a uzenářský závod vlastní nejstarší řezník,
V. F. KUNCL
č. 1244 So. 13th St., Omaha.
Má na skladě vždy velké zásoby čerstvého různého masa, jakož i znamenitých domácích uzenářských výrobků. Ceny levnější nežli kdekoliv jinde. Zboží možno objednati telefonem. Douglas 1198.

Kavárna a Restaurant SLAVIE
Pravá česká kuchyně.
Krajanům zavítavším do Omahy mohu posloužiti čistými pokoji. Vše úplně nově zařízeno. Proti "Pokroku" "Západu."
FRANK BOUTÍN, majitel.

Dr. J. J. Warta
Léčí nemoce očí, uší, nosu a hrdla
Upravuje brejle.
Čís. pokoje 924—W. O. W. Bldg.
V úřadovně od 9 hodin dopoledne do 5 hodin odpoledne.
Telefon: Douglas 5852.

Kotěra & Sloup
vlastní hojně zásobený obchod
grocerní a železářský,
č. 1261 So. 16. Str., Tel. Doug. 5573
Hospodyňky ušetří vždy peníze, budou-li s námi obchodovati. Vždy čerstvé máslo a vejce. 47tf

Pozor na zrak!
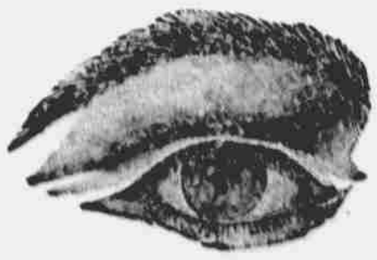
Skla na oči připravujeme dle nejnovější methody. Máte-li slabý zrak, neodkládejte, bude to jen ku Vašemu prospěchu.
Bolení hlavy, závrať odstraní často dobře přizpůsobené brejle.
Tisíce lidí jsme uspokojili. Ceny mírné. 28 tf
A. Cecha & Oldřich Cecha,
registrovaní
čeští optikové
1248 So. 13. Street, Omaha

DOBRÉ PIVO JEST ZNAMENITÝ LÉK
FREMONT BREWING CO.
FREMONT, NEBRASKA,
vyrábí a lahvuje Plzeňské pivo. Co se týče chuti a jakosti jest nejbližší importovanému.
Součástky tohoto piva, nejlepší slad, dělán z nejlepšího ječmene v našem pivovaře a pravý český žatecký chmel jest používán. Obsahuje 3 procenta lihu a jest doporučováno mnohými lékaři.
Chcete-li sobě pochutnati objednejte sobě jednu bednu.

Nejlepším místem k nakupování stavebního dříví, jest
Česká dřevařská ohrada.
Chicago Lumber Co.,
na 14. a Marcy ul., Omaha, Neb. 49tf
Čeští prodavači Vás vždy ochotně a vzorně obslouží.